

2013-2014

Universiteit Antwerpen

OVERZICHT VAN RECHTSPRAAK INSOLVENTIERECHT

2013

Recente evoluties in het insolventierecht: bespreking door de studenten van de Grondige Studie Insolventierecht met inbegrip van Zekerheden, UA, 2013-2014

INHOUDSOPGAVE

1. FAILLISEMENT

1.1. CURATOR

Cass. 6 december 2012 (Céline Blommaert) - vorderingsrecht curator

Luik 21 maart 2013 (Stefanie De Coster) - dading

Cass. 18 juni 2013 (Chloë Boeykens) - aansprakelijkheidsvordering bestuurder

Cass. 5 september 2013 (Alexander Snyers) - individuele schade

1.2. PROCEDURE EN GEVOLGEN VAN HET FAILLISEMENT

Cass 25 jan 2013 (Julie Van Eyck) - verjaring faillissementspauliana

Antwerpen 7 feb 2013 (Barbara Kupers) - verdachte periode

Cass. 28 feb 2013 (Florence Meesen) - derdenverzet

Bergen 15 april 2013 (Teona Aptsiauri) - nieuwe activiteit gefailleerde

Cass. 3 mei 2013 (Lisa Heuninck) - boedelschulden

1.3. VERSCHOONBAARHEID EN BEVRIJDING

Gent 11 februari 2013 (Charlotte Van Hemelen) - bevrijding echtgenoot

GwH 21 maart 2013 (Steffi Illegems) - bevrijding echtgenoot/wettelijk samenwonende

2. WET CONTINUÏTEIT ONDERNEMINGEN

2.1 TOEGANG TOT DE PROCEDURE

GwH 28 februari 2013 (Christophe Verhelst) - landbouwers-natuurlijke personen

Brussel 3 mei 2013 (Nick Samyn) - faillissement vs. WCO

Kh. Nijvel 24 juni 2013 (Alexander Engels) - overdracht onder gerechtelijk gezag

2.2 PROCEDURE

Arrondrb. Charleroi 12 maart 2013 (Charlotte De Boeck) - overdracht onder gerechtelijk gezag - verdeling gelden

Kh. Namen 17 sept 2013 (Marilyn Vandermarliere) - voortijdige beëindiging

Bergen 30 sept 2013 (Christophe Sion) - betwisting schuldvordering

2.3 GEVOLGEN VAN DE OPSCHORTING - POSITIE VAN SCHULDEISERS

GWH 7 maart 2013 (Amélie Van Rompuy) - inhoudingsplicht tvv RSZ

Gent 8 april 2013 en Gent 30 sept 2013 (Elena Claes) - boedelschuld

Voorz. Kh. Kortrijk (KG) 23 mei 2013 (Maxime Verstrepen) - schuldvergelijking

Antwerpen 30 mei 2013 (Pauline Kustermans) - lopende overeenkomst

Voorz. Kh. Brugge 4 juni 2013 (Tim Van Daele) - verpande schuldvordering - PHZ

Bergen 24 juni 2013, (Marouschka Gunzburg) - inschrijving wettelijke hypotheek

Kh. Brussel 22 juli 2013 (Barbara Bastiaensen) - algemene pandclausule

Kh. Tongeren 20 september 2013 (Isabel De Pauw) - inschrijving wettelijke hypotheek

2.4 COLLECTIEF AKKOORD OVER HET REORGANISATIEPLAN

Brussel 17 jan 2013 (Inez Borstlap) - volmacht bij stemming

Cass. 7 feb 2013 (Nicolas Engels) - homologatie reorganisatieplan - ongelijkheid

Kh. Tongeren 23 maart 2013 (Thomas Sterk) - tweede reorganisatieplan

3. COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

3.1 TOELATING EN HERROEPING

Cass. 7 januari 2013 (Luc Scheers) - bewerken van onvermogen

Arbh. Antwerpen 19 april 2013 (Kaat Vervenne) - terugkeer tot beter fortuin

Arbh. Brussel 6 mei 2013 (Evlien Peeters) - herroeping

Arbh. Brussel 3 juni 2013 (Eline Verelst) - handelaar

3.2 PROCEDURE

GWH 13 december 2012 (Philippe Van Den Eynde) - gelijkheid van schuldeisers - fiscale schulden

Cass. 27 mei 2013 (Levi Goossens) - kwijtschelding onderhoudsschulden

Cass. 3 juni 2013 (Dieter Decoster) - kwijtschelding - verkoop aandeel blote eigendom

GWH 7 augustus 2013 (Steve Nuyts) - opleiding schuldbemiddelaar

4. ZEKERHEDEN EN INSOLVENTIE

Arbrb. Charleroi 28 februari 2013 (Valerie Van Mieghem) - eigendomsvoorbehoud - CSR

Gent 11 maart 2013 (Babette Dehaen) - eigendomsvoorbehoud - voorrecht verkoper

Antwerpen 13 maart 2013 (Saskia Steylaerts) - Brandverzekering - PHZ en hyp

Rb. Hasselt 18 maart 2013 (Michèle Duyck) - bevrijding kosteloze borg

5. INTERNATIONAAL INSOLVENTIERECHT

Europees Hof van Justitie 22 november 2012, C-116/11 (Dorien Renders) - secundaire procedure

Europees Hof van Justitie 19 september 2013, C-251/12 (Bob Van Bouwel) - gevolgen van niet-publicatie insolventieprocedure

Cass. fr. 22 jan 2013 (Alexandra Flamand) - bevoegdheid rechter secundaire procedure

TOELICHTING

Voorliggend overzicht van rechtspraak kwam tot stand in het raam van de Grondige Studie Insolventierecht, tweede master rechten aan de Universiteit Antwerpen. Het overzicht bestaat uit samenvattingen opgesteld door alle studenten die de voormelde Grondige Studie hebben gevolgd in het eerste semester van academiejaar 2013-14.

Alle studenten hebben een wetenschappelijke noot geschreven bij een zelfgekozen, rechterlijke uitspraak die zich situeert binnen het ruime vakgebied insolventierecht en uitsproken werd in de periode december 2012 tot oktober 2013. Het past te benadrukken dat alle studenten vrij waren om te kiezen welke uitspraak ze wilden annoteren, m.a.w. onderstaande is geen selectie van de belangrijkste rechtspraak uit de referentieperiode door de docenten, maar het resultaat van de persoonlijke interesses en voorkeuren van de studenten. Onderstaand overzicht bevat 43 uitspraken. Dit betekent dat er nog vele andere, minstens even interessante uitspraken niet werden opgenomen in dit overzicht. Het overzicht van rechtspraak heeft niet de bedoeling om exhaustief te zijn, het biedt enkel een bloemlezing van enkele uitspraken geveld in de referentieperiode.

Het overzicht van rechtspraak bevat zowel gepubliceerde, als niet-gepubliceerde rechtspraak. Om dit overzicht binnen de perken te houden, werd per beslissing enkel een samenvatting van de rechterlijke beslissing opgenomen.

Met het oog op een betere hanteerbaarheid van het overzicht, werden de beslissingen gegroepeerd per thema. Er zijn verschillende delen: I. Faillissement, II. Wet Continuïteit Ondernemingen, III. Collectieve schuldenregeling, IV. Zekerheden en V. Internationaal Insolventierecht. Binnen sommige delen wordt een verdere onderverdeling gemaakt per deelthema. Per deelthema werden de uitspraken chronologisch geordend te beginnen met de oudste uitspraken.

Een selectie van deze uitspraken wordt toegelicht tijdens de studieavond van 18 december 2013. De vonnissen en arresten die besproken worden tijdens de studieavond, zijn schuin gedrukt in de overzicht, zodat deze gemakkelijk terug te vinden zijn.

Dit overzicht van rechtspraak mag vrij verspreid worden, mits vermelding van de bron.

I. FAILLISEMENT

1.1 CURATOR

Cass 6 december 2012, AR C.11.0654.F, www.juridat.be, JLMB 2013, afl. 4, 280; Pas. 2012, afl. 12, 2436; TBH 2013, afl. 3, 202; TRV 2013, afl. 7, 710 (CÉLINE BLOMMAERT)

De curator stelt een vordering in tegen één van de vennoten van een coöperatieve vennootschap met onbeperkte en hoofdelijke aansprakelijkheid. De vorderingen tegen de vennoten zijn individuele vorderingen van de schuldeisers zodat de curator in principe niet vorderingsgerechtigd is. Hierop wordt een uitzondering geformuleerd omwille van specifiek faillissementsrechtelijke redenen, namelijk de noodzaak van een efficiënte afwikkeling van het faillissement en de gelijke behandeling van de schuldeisers, die maken dat de curator gerechtigd is om de vordering tot aanzuivering van het passief in te stellen tegen de hoofdelijk aansprakelijke vennoten van de coöperatieve vennootschap, op voorwaarde dat deze gehoudenheid bestaat tegen alle schuldeisers, ook al behoren die vorderingsrechten niet aan de gefailleerde toe.

Luik 21 maart 2013, www.juridat.be (STEFANIE DE COSTER)

De algemene opdracht van de curator bestaat erin de activa te realiseren en de opbrengst te verdelen over de verschillende schuldeisers. Het doel van de Faillissementswet is om zowel de belangen van de onderneming als de belangen van zijn schuldeisers zo goed mogelijk te behartigen.

De curator kan volgens artikel 58 Faill.W. dadingen aangaan. De homologatie door de rechtbank is noodzakelijk voor dadingen inzake onroerende rechten en dadingen die een geschil beslechten waarvan de waarde onbepaald is of die de 12.500 euro te boven gaan. Door deze homologatie wordt er nagegaan of de belangen van beide partijen niet in strijd zijn met elkaar. Het arrest verduidelijkt dat wanneer de curator een afweging moet maken tussen de beide belangen, het belang van de onderneming ondergeschikt is aan de belangen van de schuldeisers.

Cass 18 juni 2013, AR P.12.1412.N, www.juridat.be, (CHLOË BOEYKENS)

De curator kan zich burgerlijke partij stellen voor de strafrechter op basis van artikel 265 van het W.Ven. wanneer een zaakvoerder zich schuldig maakt aan misbruik van vennootschapsgoederen. Art. 265 W. Venn. behandelt het vorderingsrecht van de curator voor de collectieve schade veroorzaakt door de kennelijk grove fout van de zaakvoerder, die bijdroeg tot het faillissement. Voor dergelijke aansprakelijkheidsvordering is de rechtbank van koophandel bevoegd. Het is echter mogelijk dat de curator zich burgerlijke partij stelt voor de strafrechter wanneer deze kennelijke grove fout, zoals het misbruik van vennootschapsgoederen, een door de strafrechter bewezen verklaard misdrijf is en de schade waarvoor de curator een vordering instelt hier geheel of gedeeltelijk uit volgt.

Cass. 5 september 2013, AR C.12.0445.N, www.juridat.be, (ALEXANDER SNYERS)

De vraag of een schuldeiser tijdens het faillissement jegens een derde aanspraak kan maken op een vergoeding voor de door hem geleden individuele schade is afhankelijk van het bestaan van een subjectief recht. Het onderzoek naar het bestaan en de draagwijdte daarvan betreft de gegrondheid en niet de ontvankelijkheid van de vordering.

De niet-doorstorting van bedrijfsvoorheffing door een vennootschap, te wijten aan de fout van een bestuurder, kan individuele schade uitmaken voor de fiscus. Het bestaan van onzekerheid over een dividend uit het faillissement sluit een volledige vergoeding van individuele schade door een derde niet uit.

1.2 PROCEDURE EN GEVOLGEN VAN HET FAILLISEMENT

Cass 25 januari 2013, AR C.12.0202.N, www.juridat.be, RABG 2013, afl. 6, 333; RW 2012-13, afl. 40, 1584 (JULIE VAN EYCK)

De faillissementspauliana (art. 20 Faill.W.), die een toepassing vormt van de pauliaanse vordering van art. 1167 BW, valt onder het buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht. Dit betekent dat de faillissementspauliana onderworpen is aan de verjaringstermijn van art. 2262bis, § 1, tweede en derde lid B.W.

Antwerpen 7 februari 2013, nr. 2011/AR/902, niet-gepubliceerd, (BARBARA KUPERS)

De betalingen gedaan door de gefailleerde voor prestaties verricht ten voordele van haar gelieerde vennootschappen zijn betalingen om niet, aangezien de gefailleerde geen tegenprestatie voor deze betalingen heeft ontvangen. Deze betalingen zijn derhalve niet tegenwerpelijk aan de boedel op grond van artikel 17 Faill. W..

Cass. 28 feb 2013, AR C.12.0279.F, www.juridat.be (FLORENCE MEESEN)

Krachtens artikel 14, tweede lid Faill. W. kan tegen ieder vonnis van faillietverklaring derdenverzet worden ingesteld door belanghebbenden die daarbij geen partij zijn geweest. Het derdenverzet wordt slechts toegelaten wanneer het de algemene regels inzake derdenverzet opgesteld in artikel 1125, eerste en derde lid Ger.W. nakomt. Dit artikel stelt dat alle partijen, op straffe van onontvankelijkheid, dienen gedagvaard te worden door de belanghebbende derde. Wanneer een faillissement wordt uitgesproken op verzoek van een schuldeiser, heeft de gefailleerde de hoedanigheid van partij bij het vonnis van faillietverklaring. Hier vloeit uit voort dat een derdenverzet tegen het vonnis van faillietverklaring, dat niet tegen de gefailleerde gericht is, niet ontvankelijk is.

Aangezien de gefailleerde de hoedanigheid heeft om alleen in rechte op te treden wanneer zijn belangen strijdig zijn met die van de boedel, heeft de curator niet de hoedanigheid om hem te vertegenwoordigen in een procedure die betrekking heeft op een rechtsmiddel dat is ingesteld tegen een vonnis van faillietverklaring. Bijgevolg bezit een gefailleerde steeds over een persoonlijk belang om betrokken te worden bij een procedure van derdenverzet ingesteld tegen een vonnis van faillietverklaring.

Bergen 15 april 2013, JT 2013, afl. 6521, 360 (TEONA APTSIAURI)

Overeenkomstig artikel 16 lid 1 Faill.W. verliest de gefailleerde van rechtswege het beheer over zijn goederen vanaf het vonnis van faillietverklaring. Wanneer de gefailleerde hierna een nieuwe beroepsactiviteit aanvat die hem inkomsten oplevert die hoger zijn dan het minimum dat niet voor beslag vatbaar is, dient hij verplicht de curator op de hoogte te brengen en het nettoresultaat door te storten dat toekomt aan de gezamenlijke schuldeisers. Wordt deze verplichting miskend, dan kan de curator enkel de gefailleerde zelf

aanspreken en eventuele derden die voordeel hebben gehaald uit de bedragen die aan de boedel toekomen. De bank bij wie een rekening werd geopend waarop de inkomsten uit de nieuwe beroepsactiviteit werden gestort, is niet aansprakelijk voor de terugbetaling van de aan de faillissementsboedel toekomende bedragen.

Het is niet de verantwoordelijkheid van de bank om na te gaan of de gefailleerde de toestemming had om een nieuwe beroepsactiviteit aan te vatten en een nieuwe bankrekening te openen. Enkel de identiteit van de cliënt dient gecontroleerd te worden.

Cass. 3 mei 2013, AR C.12.0350.N/1, www.juridat.be, TRV 2013, 705 (LISA HEUNINCK)

Indien de curator niet wordt aangemaand om een beslissing te nemen over het lot van de lopende huurovereenkomst en beslist de overeenkomst te beëindigen, dan gelden de schulden die ontstaan zijn tussen het vonnis van faillietverklaring en de beëindiging van de overeenkomst als schulden in de boedel.

Wanneer na het faillissement de curator de lopende huurovereenkomst beëindigt, doch het onroerend goed verder gebruikt met het oog op het passend beheer van de failliete boedel, is de verschuldigde bezettingsvergoeding een schuld van de boedel.

1.3 VERSCHOONBAARHEID EN BEVRIJDING

Gent 11 februari 2013, TGR 2013, 123-124 (CHARLOTTE VAN HEMELEN)

De echtgenoot van de gefailleerde kan derdenverzet aantekenen tegen het vonnis van niet-verschoonbaarverklaring. Als gevolg van de onsplitsbaarheid van het geschil zal het vonnis dat volgt op het derdenverzet door de echtgenoot *erga omnes* gelden, en dus niet enkel ten aanzien van de echtgenoot.

GwH 21 maart 2013, nr. 40/2013 en GwH 13 juni 2013, nr. 86/2013, www.juridat.be, A.GrwH 2013, afl. 2, 655; BS 23 mei 2013; lus & Actores 2013, afl. 1, 115; JLMB 2013, afl. 18, 968; RW 2012-13, afl. 36, 1438; TBH 2013, afl. 5, 468 - (STEFFI ILLEGEMS)

Artikel 82, tweede lid Faill.W. vormt geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wanneer men dit op zodanige wijze interpreteert dat het de echtgenoot van de gefailleerde bevrijdt van een schuld die gezamenlijk of hoofdelijk met de gefailleerde is aangegaan, ook al is die schuld aangegaan ten voordele van het eigen vermogen van de echtgenoot.

Artikel 82, tweede lid Faill.W. schendt eveneens de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet wanneer de wettelijke samenwonende partner bevrijd wordt van een schuld die hij gezamenlijk met de gefailleerde is aangegaan, ook al is deze schuld aangegaan voor de verbouwing van een goed waarvan de wettelijk samenwonende partner de enige eigenaar is.

De schuldeiser verliest dus steeds het verhaalsrecht van de schuld op de echtgenoot of de wettelijk samenwonende partner, ongeacht of zij zich louter voor de persoonlijke verbintenissen van de gefailleerde garant hebben gesteld, dan wel de schuld gezamenlijk of hoofdelijk met de gefailleerde zijn aangegaan ten voordele van hun eigen vermogen of eigen goed. Deze gelijke behandeling vormt geen schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

II. WET CONTINUÏTEIT ONDERNEMINGEN

2.1 TOEGANG TOT DE PROCEDURE

GwH 28 februari 2013, nr. 24/2013, www.juridat.be, A.GrwH 2013, afl. 1, 411; BS 28 maart 2013; *Ius & Actores* 2012, afl. 3, 85; *JT* 2013, afl. 6518, 309; *RW* 2012-13, afl. 30, 1199; *T.Agr.R.* 2013, afl. 2, 96; *TBH* 2013, afl. 5, 467 - (CHRISTOPHE VERHELST)

Artikel 3 WCO schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het inhoudt dat een landbouwer die zijn beroepsactiviteit als natuurlijke persoon uitoefent, niet het voordeel van de bij die wet in werking gestelde maatregelen en procedures geniet.

Het bezitten van rechtspersoonlijkheid is niet voldoende om de landbouwer, in zijn hoedanigheid van natuurlijke persoon, uit te sluiten van het toepassingsgebied van de WCO. Deze uitsluiting baseerde men op het feit dat een rechtspersoon over een afgescheiden vermogen beschikt, terwijl een natuurlijke persoon dit niet heeft. De handelaar-natuurlijke persoon beschikt echter ook niet over een afgescheiden vermogen, bijgevolg verantwoordt dit argument de uitsluiting niet. Ook de hoedanigheid van koopman kan de landbouwer niet uit het toepassingsgebied van de WCO weerhouden. De wetgever heeft zelf het toepassingsgebied van deze wet uitgebreid ten aanzien van de faillissementswet en het gerechtelijk akkoord. Door de uitbreiding naar de landbouwvennootschap en de burgerlijke vennootschap met handelsvorm heeft de wetgever aangegeven dat het doel van de WCO zich niet beperkt tot de koopman.

Beide criteria zijn op zich objectief, doch zijn ze in deze context irrelevant. Bijgevolg is het gelijkheidsbeginsel geschonden voor zover de landbouwer, in zijn hoedanigheid van natuurlijke persoon, wordt uitgesloten uit het toepassingsgebied van de WCO.

Brussel 3 mei 2013, *JLMB* 2013, 1527 (NICK SAMYN)

De rechter dient, voor hij een onderneming toelaat tot de gerechtelijke reorganisatie, na te gaan of er nog sprake is van een ondernemingsactiviteit.

Wanneer de rechtbank van koophandel verzocht wordt om zijn beslissing over het faillissement op te schorten, zodat de schuldenaar een verzoek tot gerechtelijke reorganisatie kan neerleggen (art. 7 Faill.W.), is dit onderzoek eveneens relevant.

Indien er geen sprake is van reële economische activiteiten binnen de vennootschap en de vennootschap enkel nog diende tot de verhuring van een specifiek onroerend goed, is niet aan de voorgaande voorwaarde voldaan. De procedure van gerechtelijke reorganisatie dient in dit geval enkel om het onroerend goed te verkopen en de vereffening van de vennootschap te vergemakkelijken. Dit past echter niet in de doelstelling van de gerechtelijke reorganisatie tot het behouden van de onderneming of van haar activiteiten, waardoor de gevraagde opschorting niet kan worden toegestaan. Het faillissement is in dit geval een betere insolventieprocedure.

Kh. Nijvel 24 juni 2013, nr A/13/01020, niet gepubliceerd (ALEXANDER ENGELS)

Op verzoek van een schuldeiser wordt een voorlopig bewindvoerder zoals bedoeld in art. 8 Faill.W. aangesteld. In het verslag van de voorlopige bewindvoerder wordt bevestigd dat de schuldenaar aan de faillissementsvoorwaarden van art. 2 Faill.W. voldoet. Hierin wordt

tevens geopperd om beroep te doen op de procedure van gerechtelijke reorganisatie door gedwongen overdracht onder gerechtelijk gezag zoals voorzien in art. 59 § 2 WCO.

De rechtbank stelt vast dat de schuldenaar zich in staat van faillissement bevindt en zelf geen initiatief neemt. In dergelijke omstandigheden kan een procedure van gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag worden geopend op dagvaarding van de schuldeiser.

2.2 PROCEDURE

Arrondrb. Charleroi 12 maart 2013, nr. 12/84/E, niet gepubliceerd (CHARLOTTE DE BOECK)

Na een overdracht onder gerechtelijk gezag moeten de gelden verdeeld worden door de gerechtsmandataris. Met het oog op deze verdeling werd een gerechtsdeurwaarder aangesteld met als opdracht de verdeling van de gelden namens de gerechtsmandataris. De schuldenaar werd na de overdracht onder gerechtelijk gezag failliet verklaard.

Wanneer er betwistingen rijzen over de verdeling van de verkoopprijs tussen de schuldeisers, in het bijzonder over de toepassing van art. 37 WCO, rijst de vraag of deze betwistingen beslecht moeten worden door de beslagrechter of door de rechtbank van koophandel.

De rechtbank van koophandel is op grond van artikel 574, 2° Ger. W. exclusief bevoegd voor vorderingen en geschillen die rechtstreeks ontstaan uit het faillissement of de gerechtelijke reorganisatie en waarvan de gegevens voor de oplossing zich bevinden in deze specifieke wetgeving.

Het feit dat een betwisting zich voordoet in een faillissement of een gerechtelijke reorganisatie betekent niet de beslagrechter niet meer kan oordelen over moeilijkheden die betrekking hebben op de verdeling van de verkoopprijs. Op grond van art. 66 WCO ontstaat er specifieke samenloop met een autonome boedel, die losstaat van een daaropvolgend faillissement. In dergelijke omstandigheden behoort de beslechting van de betwistingen over de verdeling van de verkoopprijs tot de bevoegdheid van de beslagrechter.

Kh. Namen 17 sept 2013, niet gepubliceerd (MARILYN VANDERMARLIERE)

De voortijdige beëindiging van de procedure van gerechtelijke reorganisatie kan krachtens artikel 41 W.C.O. worden bevolen indien de schuldenaar kennelijk niet meer in staat is de continuïteit van het geheel of een gedeelte van haar activiteiten te verzekeren overeenkomstig het doel van de procedure. Aan deze voorwaarde is voldaan indien sinds de beslissing tot verlenging van de opschortingsperiode de huur van het onroerend goed waarin de handelszaak van de schuldenaar is gevestigd, geen enkele keer betaald werd.

Het neergelegde verzoek tot doelwijziging van de schuldenaar kan de voortijdige beëindiging van de procedure niet verhinderen. Dat de schuldenaar van plan was spoedig te verhuizen, om zich te vestigen in een kleiner gebouw met goedkopere huurgelden, verandert niks aan het feit dat momenteel, en nog voor een zekere tijd, de schuldenaar niet in staat is de continuïteit van haar activiteiten te verzekeren, haar schulden te betalen die gedurende de opschorting werden opgelopen en geen nieuwe onbetaalde schulden te creëren.

Bergen 30 sept 2013, nr. 2013/RG/557, niet-gepubliceerd (CHRISTOPHE SION)

Overeenkomstig art. 46 WCO kunnen enkel de schuldeisers en de belanghebbenden een schuldvordering betwisten bij gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord. Het begrip 'belanghebbende' moet eng geïnterpreteerd worden. Enkel derde-belanghebbende valt hieronder. De schuldenaar valt niet onder het toepassingsgebied van art. 46 WCO en kan dit artikel niet inroepen om de schuldvordering te betwisten. Dit is in tegenstelling tot het oude gerechtelijk akkoord of het faillissement, waarbij telkens de mogelijkheid tot betwisting van de schuldvordering door de schuldenaar is voorzien. Het is volgens art. 17 WCO aan de schuldenaar om een lijst van schuldeisers op te stellen en hierbij het bedrag van de schuldvordering te melden. De schuldeisers of belanghebbenden kunnen dit vervolgens betwisten. In geval van betwisting heeft de schuldenaar het recht gehoord te worden.

2.3 GEVOLGEN VAN DE OPSCHORTING

Grondwettelijk Hof 7 maart 2013, nr. 33/2013 en Grondwettelijk Hof 9 juli 2013, nr. 102/2013), , www.juridat.be, A.GrwH 2013, afl. 2, 563; BS 5 juni 2013, JT 2013, afl. 6518, 305; RW 2013-14, afl. 10, 381; TBH 2013, afl. 5, 468 - (Amélie Van Rompuy)

De in artikel 30bis van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders neergelegde verplichting tot inhouding en stortingen ten gunste van de RSZ, die voorziet in een inhoudings- en doorstortingsmechanisme van 35% van de vergoeding van de (onder)aannemer ten voordele van de RSZ, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet als het wordt samen gelezen met artikel 30 WCO dat stelt dat tijdens de opschortingsperiode geen middelen van tenuitvoerlegging kunnen worden ingesteld of voortgezet. Er wordt op geen onevenredige manier afbreuk gedaan aan de rechten van de andere schuldeisers.

Dit artikel 30 WCO schendt ook de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet doordat het artikel enkel de middelen van tenuitvoerlegging, en meer concreet enkel de procedures van gedwongen tenuitvoerlegging uit art. 1494 e.v. Gerechtelijk Wetboek, beoogt en niet het wettelijk mechanisme van inhoudingen en stortingen aan de RSZ neergelegd in artikel 30bis van de wet van 27 juni 1969.

Gent 8 april 2013, 2012/AR/2397 en Gent 30 sept 2013, 2012/AR/3169, niet gepubliceerd (ELENA CLAES)

Overeenkomstig artikel 37 W.C.O. worden prestaties die uitgevoerd zijn ten aanzien van de schuldenaar tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie door zijn medecontractant, in een navolgende vereffening of faillissement beschouwd als boedelschuld. Doelstelling van art. 37 WCO is de financiering van de reorganisatie mogelijk te maken.

Het begrip 'medecontractant' mag niet zodanig ruim worden geïnterpreteerd dat de fiscus, de BTW of de RSZ zich kan beroepen op het statuut van boedelschuldeiser. Dit zou de bewoordingen van de wet en de bedoeling van de wetgever miskennen. De schuldvorderingen van zowel de fiscus als de RSZ volgen niet uit prestaties uitgevoerd tijdens de procedure van gerechtelijke reorganisatie, maar hebben een wettelijke oorsprong. Deze schulden dragen niet bij tot de verzekering van de continuïteit van de onderneming, maar zijn er slechts een gevolg van. Gezien het feit dat boedelschulden een uitzondering

vormen op de paritasregel, en deze uitzondering beperkend dient te worden uitgelegd, vallen de fiscus en de RSZ derhalve buiten het toepassingsgebied van artikel 37 WCO.

Voorz. Kh. Kortrijk (KG) 23 mei 2013, nr C/2013/00013, niet gepubliceerd (MAXIME VERSTREPEN)

De tijdens de opschorting gestorte tegoeden op de rekening van de onder gerechtelijke reorganisatie geplaatste kredietnemer kunnen krachtens artikel 34 WCO worden gecompenseerd met de vorderingen van de kredietverstrekker ontstaan voor de opschorting uit hoofde van de kredietovereenkomst, indien deze schuldvorderingen verknocht zijn. Een beding van eenheid van rekeningen maakt dat er tussen deze vorderingen contractuele samenhang is, waardoor schuldvergelijking tijdens de opschorting is toegestaan.

Daarnaast maakt het uitoefenen van een zekerheidsrecht - zoals schuldvergelijking - tijdens een procedure van opschorting van betaling geen rechtsmisbruik uit. De kredietverstrekker gaat immers niet kennelijk de grenzen van haar rechten te buiten, wanneer andere houders van eenzelfde recht geplaatst in dezelfde concrete omstandigheden redelijkerwijze voor dezelfde uitoefening van hun rechten hadden gekozen.

Antwerpen 30 mei 2013, nr. 2012/AR/899, niet-gepubliceerd (PAULINE KUSTERMANS)

Overeenkomstig art. 35, § 2 WCO beschikt de schuldenaar over de mogelijkheid om een lopende overeenkomst niet langer uit te voeren voor de duur van de opschorting. De schuldenaar kan hiertoe beslissen mits hij dit meedeelt overeenkomstig art. 26, § 2 WCO en op voorwaarde dat de niet-uitvoering noodzakelijk is om een reorganisatieplan te kunnen voorstellen aan de schuldeisers of om de overdracht onder gerechtelijk gezag mogelijk te maken. De schuldenaar die na de opening van de procedure gerechtelijke reorganisatie van energieleverancier verandert zonder de naleving van art. 35, § 2 WCO en op eenzijdige wijze het contract verbreekt, is evenwel gehouden tot een schadevergoeding.

De schadevergoeding die verschuldigd is wegens de eenzijdige verbreking van het contract na de opening van de procedure gerechtelijke reorganisatie verkrijgt op grond van art. 37 WCO het statuut van boedelschuld in een navolgende vereffening of faillissement. Evenwel kan enkel het gedeelte van de schadevergoeding dat betrekking heeft op de periode van opschorting gekwalificeerd worden als boedelschuld.

Voorz. Kh. Brugge 4 juni 2013, nr. A/13/00724, niet-gepubliceerd (TIM VAN DAELE)

De bevoegdheid van de voorzitter van de rechtbank van koophandel in de eenzijdige procedure met het oog op de pandverzilvering van een pand op de handelszaak is beperkt. Hij zal slechts de regelmatigheid van het beslag en de vestiging van het pand controleren conform de wet van 5 mei 1872.

Indien het beslag geldig is gevestigd, kan de pandhouder gemachtigd worden het pand te verzilveren. De opschorting van betaling in het raam van een gerechtelijke reorganisatie heeft krachtens artikel 32 WCO geen weerslag op het lot van de specifiek ten gunste van derden in pand gegeven schuldvorderingen. Het beslag is geldig gelegd voorafgaand aan de opening van de procedure en de schuldeiser kan gemachtigd worden het pand te verzilveren.

Bergen 24 juni 2013, nr. 2012/RG/ 103, niet-gepubliceerd (MAROUSCHKA GUNZBURG)

De inschrijving van een wettelijke hypotheek na het tijdstip van indiening van een verzoekschrift tot gerechtelijke reorganisatie, maar nog voor de uitspraak tot opening van de procedure is rechtsgeldig op grond van artikel 24 WCO. Op grond van dit artikel moet de rechterlijke uitspraak gezien worden als het ogenblik waarop de procedure wordt geopend en de rechten van de schuldeisers worden gefixeerd. In de periode voorafgaand aan de rechterlijke uitspraak is het bijgevolg mogelijk om een gewone schuldvordering in de opschorting om te zetten naar een buitengewone schuldvordering in de opschorting.

Het bekomen van een buitengewone schuldvordering in de opschorting, door de fiscale administratie, tijdens de periode voorafgaand aan de opening van de procedure, maakt echter rechtsmisbruik uit indien de uitoefening van het recht kennelijk de normale grenzen van ieder voorzichtig en bedachtzaam persoon in dezelfde omstandigheden overschrijdt. De passende sanctie voor dergelijk rechtsmisbruik bestaat in de opheffing van de hypothecaire inschrijving.

Kh. Brussel 22 juli 2013, nr. G/13/03613, niet-gepubliceerd (BARBARA BASTIAENSEN)

De schuldeiser die geniet van een algemeen pandbeding kan niet automatisch worden beschouwd als een buitengewone schuldeiser in de opschorting. Deze hoedanigheid is afhankelijk van de realisatiewaarde van het pand op het ogenblik van de opening van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie. Daaruit volgt dat de rechtbank voor het beoordelen van de hoedanigheid van de schuldeiser geen rekening kan houden met de toekomstige, op het ogenblik van de opening van de procedure nog niet bestaande schuldvorderingen waarop het algemeen pandbeding is gevestigd.

Kh. Tongeren 20 september 2013, nr. B/13/00022, niet-gepubliceerd (ISABEL DE PAUW)

De inschrijving van een wettelijke hypotheek na de opening van de procedure van gerechtelijke reorganisatie wijzigt de aard van de schuldvordering niet. Overeenkomstig artikel 2/1 WCO wordt de aard van de schuldvordering bepaald op het ogenblik van de opening van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie, onverminderd de aard van de schuldvorderingen die voortvloeien uit overeenkomsten met opeenvolgende prestaties. Het gewijzigde artikel 2/1 WCO is van toepassing op een procedure tot gerechtelijke reorganisatie die geopend werd voor de wetswijziging, met neerlegging en goedkeuring van het reorganisatieplan na de wetswijziging.

Een inschrijving van de wettelijke hypotheek blijft evenwel steeds mogelijk. Dergelijke inschrijving is enkel een waarborgmaatregel, waarvan de uitvoering is opgeschort door de opening van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie.

2.4 COLLECTIEF AKKOORD OVER EEN REORGANISATIEPLAN

Brussel 17 januari 2013, A.R. 2012/AR/1036, www.juridat.be (INEZ BORSTLAP)

Stemt een schuldeiser, in het kader van een gerechtelijke reorganisatie door collectief akkoord over een reorganisatieplan via een volmacht verleend aan de advocaat van de schuldenaar, dan maakt dit geen schending uit van het verbod voor de lasthebber om als tegenpartij van zijn lastgever op te treden. Dit verbod speelt immers enkel wanneer de lasthebber persoonlijk optreedt als tegenpartij van de lastgever.

Wordt door de schuldeiser een volmacht verleend aan de advocaat van de schuldenaar om over het reorganisatieplan te stemmen, dan treedt deze advocaat niet persoonlijk op als tegenpartij van de schuldeiser. De advocaat treedt hier op als lasthebber voor twee lastgevers, namelijk voor de schuldenaar en voor de schuldeiser die hem de volmacht verleend heeft.

Het verbod voor een lasthebber om persoonlijk op te treden als tegenpartij van de lastgever, speelt ook niet indien de schuldeiser een volmacht zou verlenen aan de schuldenaar zelf om het reorganisatieplan goed te keuren. De schuldeiser weet immers dat het reorganisatieplan betrekking heeft op zijn schuldenaar. Geeft hij in deze situatie een volmacht aan de schuldenaar om het plan goed te keuren, dan doet de schuldeiser op deze manier afstand van de toepassing van dit verbod.

Cass. 7 feb. 2013, C.12.0165.F, C.12.0229.F, www.juridat.be, JLMB 2013, afl. 29, 1510; TBH 2013, afl. 5, 469 - (NICOLAS ENGELS)

Artikel 49 WCO laat een objectieve differentiatie toe tussen bepaalde categorieën van schuldvorderingen in geval van de gerechtelijke reorganisatie via een collectief akkoord.

De differentiatie tussen de RSZ en de fiscus is geen bezwaar voor de homologatie van het collectief akkoord. De wetgever heeft het verschil tussen deze schuldvorderingen impliciet aanvaard door de RSZ een aparte rechtspersoonlijkheid toe te kennen. Daarnaast verliest de fiscus ook onrechtstreeks inkomsten door de vermindering van de schuldvorderingen van de leveranciers en wordt de RSZ deels gefinancierd door toelagen van de Staat. Het onderscheid tussen deze openbare schuldeisers voldoet dan ook aan de objectiviteitsvereiste.

Het openbaar ministerie kan geen cassatieberoep instellen tegen de homologatiebeslissing van een collectief akkoord indien deze beslissing de openbare orde niet potentieel in gevaar brengt. Een differentiatie tussen de fiscus en de RSZ voldoet niet aan deze voorwaarde vervat in art. 138bis Ger.W.

Kh. Tongeren 25 maart 2013, nr. B/12/000174, niet gepubliceerd (THOMAS STERK)

Overeenkomstig art. 55 WCO kan de rechtbank een reorganisatieplan slechts weigeren te homologeren in geval van niet-naleving van de pleegvormen door de wet opgelegd of wegens schending van de openbare orde.

Een eerder goedgekeurd en gehomologeerd reorganisatieplan dat niet werd ingetrokken, verhindert de homologatie van het nieuwe reorganisatieplan. Men dient afstand van het plan te doen zodat de volledige schuld opnieuw opeisbaar wordt. Los van deze mogelijkheid is het wettelijk niet mogelijk dat een rechtbank een eerder gehomologeerd reorganisatieplan herziet. Een homologatievonnis heeft kracht van gewijsde en kan niet door een ander vonnis gewijzigd worden. Verzoekster had ofwel het eerste plan moeten uitvoeren, of laten intrekken. Nu dit niet is gebeurd, schendt het nieuwe reorganisatieplan de openbare orde.

3. COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

3.1 TOELATING EN HERROEPING

Cass. 7 januari 2013, AR S.12.0016.F, www.juridat.be (LUC SCHEERS)

Luidens artikel 1675/2, eerste lid, Ger.W. kan elke natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van artikel 1 W. Kh., indien hij niet in staat is om, op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd, bij de rechter een verzoek tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling indienen. Het bewerken door de schuldenaar van zijn onvermogen kan worden afgeleid uit alle omstandigheden die zijn wil aantonen om zich onvermogen te maken. Het indienen van een verzoekschrift tot het verkrijgen van een collectieve schuldenregeling kan bijdragen als bewijs van die wil.

Arbh. Antwerpen (afd. Hasselt) 19 april 2013, Limb. Rechtsl. 2013, 228, (KAAT VERVENNE)

Het bestaan van een aanzienlijke reserve op het einde van een gerechtelijke aanzuiveringsregeling met gedeeltelijke kwijtschelding van de schulden in hoofdsom door spaargedrag tijdens de procedure, kan niet beschouwd worden als het terugkeren tot beter fortuin. Dit begrip behelst enkel de wezenlijke wijziging in de vermogenstoestand van de schuldenaar door het plots ontvangen van een aanzienlijke som geld. Enkel wanneer de schuldenaar is teruggekeerd tot beter fortuin, kan de kwijtschelding van schulden betwist worden. Het resterende saldo van de reserve komt na de procedure toe aan de schuldenaar, aangezien er noch door de schuldbemiddelaar, noch door de schuldeisers werd overgegaan tot een herziening van de regeling en de schuldeisers akkoord waren met het in de gerechtelijke aanzuiveringsregeling vooropgestelde bedrag.

Arbh. Brussel 6 mei 2013, nr. 2013/AB/00256, www.juridat.be, (EVLIEN PEETERS)

Overeenkomstig art. 1675/15 Ger.W. kan de herroeping van de beschikking tot toelaatbaarheid of van de minnelijke of gerechtelijke aanzuiveringsregeling door de rechter worden uitgesproken indien aan één van de herroepingsgronden in dat artikel is voldaan. De herroeping geldt als een sanctie voor een gebrek aan procedurele goede trouw van de schuldenaar, op grond waarvan de schuldenaar ertoe gehouden is een loyale en actieve medewerking te vertonen bij de totstandkoming van de aanzuiveringsregeling en de uitvoering ervan.

Een strafrechtelijke veroordeling met gevolgen tijdens de collectieve schuldenregeling levert geen grond op tot herroeping van de aanzuiveringsregeling, indien hiervan vooraf melding werd gemaakt. Ook indien het verzoekschrift de geheel of gedeeltelijk betwiste schuld niet vermeldt, maar dit wel werd gemeld aan de schuldbemiddelaar, kan niet besloten worden tot herroeping. Art. 1675/4, § 3 Ger.W. bepaalt immers dat een verzoekschrift onvolledig kan zijn en geeft de rechter de mogelijkheid aanvulling van gegevens te vragen.

Arbh. Brussel, nr. 2013/BB/4, 3 juni 2013, www.juridat.be (ELINE VERELST)

Overeenkomstig artikel 1675/2 Ger.W. kan de collectieve schuldenregeling worden toegestaan aan een natuurlijke persoon, die geen koopman is in de zin van art. 1 W. Kh., die niet in staat is, om op duurzame wijze, zijn opeisbare of nog te vervallen schulden te betalen en voor zover hij niet kennelijk zijn onvermogen heeft bewerkstelligd. Wanneer een hobby een te ruim karakter heeft, kan de beoefenaar ervan worden beschouwd als een handelaar. Daarnaast kan het houden van een te dure hobby worden beschouwd als een gebrek van het

bestaan van een situatie van structurele overmatige schuldenlast.

3.2 PROCEDURE

GwH 13 december 2012, nr. 152/2012, www.juridat.be, A.GrwH 2012, afl. 5, 2303; BS 28 januari 2013 (PHILIPPE VAN DEN EYNDE)

Artikel 1675/7 §3 Ger. W. schendt de artt. 10, 11 en 172 G.W. wanneer het wordt geïnterpreteerd in die zin dat het de rechter toelaat af te wijken van de toepassing van het beginsel van gelijkheid tussen schuldeisers en derhalve aan de schuldvordering van de fiscus een gunstiger lot voor te behouden.

Artikel 1675/7 §3 Ger. W. schendt de artt. 10, 11 en 172 G.W. niet, wanneer het wordt geïnterpreteerd in die zin dat het de rechter niet is toegestaan om af te wijken van de toepassing van het beginsel van gelijkheid tussen schuldeisers en derhalve aan de schuldvordering van de fiscus geen gunstiger lot voor te behouden.

Artikel 1675/13 §1, tweede streepje Ger. W. schendt de artt. 10, 11 en 172 G.W. niet, wanneer het wordt geïnterpreteerd in die zin dat de rechter verplicht is om het beginsel van gelijkheid tussen schuldeisers strikt in acht te nemen wanneer het erop aankomt over te gaan tot de uitkering van dividenden aan de schuldeisers van de boedel.

Cass. 27 mei 2013, AR S.12.0063.F, www.juridat.be (LEVI GOOSSENS)

De gerechtelijke aanzuiveringsregeling kan de kwijtschelding van kapitaal inhouden van de schulden van onderhoudsgelden die vervallen zijn vóór de uitspraak houdende vaststelling van de aanzuiveringsregeling (art. 1675/2; 1675/7, §3 en 1675/13, §3 en §6 Ger. W.).

Artikel 1675/13, §6 Ger. W. bepaalt dat de rechter bij het opstellen van de gerechtelijke aanzuiveringsregeling dient toe te zien op de prioritaire betaling van de schulden, die het recht van de verzoeker en zijn gezin om een menswaardig leven te leiden in het gedrang brengen. Onder de term 'de verzoeker en zijn gezin' vallen niet de schuldeisers van onderhoudsgelden die niet onder hetzelfde dak wonen met de schuldenaar.

Cass. 3 juni 2013, AR S.11.0145.N, www.juridat.be (DIETER DECOSTER)

Overeenkomstig artikel 1675/13, §1 Ger.W. kan een rechter, bovenop de maatregelen bepaald in artikel 1675/12, §1 Ger.W. slechts overgaan tot enige andere kwijtschelding op voorwaarde dat alle goederen die voor beslag in aanmerking komen, worden te gelde gemaakt.

Wanneer een schuldenaar eigenaar is van een onverdeeld aandeel in blote eigendom in een onroerend goed, dan kan de rechter hiertoe slechts overgaan wanneer dit actief wordt te gelde gemaakt op initiatief van de schuldbemiddelaar, die wat de blote eigendom betreft de verdeling of veiling van de blote eigendom in zijn geheel zal bewerkstelligen. Uit de artikelen 1675/3, derde lid, 1675/13, §1 en 1675/14bis, §1 Ger.W. en de wetsgeschiedenis volgt dat de rechter hiervan enkel kan afwijken wanneer de rechter dit nodig acht om de schuldenaar en zijn gezin een menswaardig bestaan te laten leiden of wanneer de verkoop van het actief rechtsmisbruik zou uitmaken.

GwH 7 augustus 2013, nr. 118/2013, www.juridat.be (STEVE NUYTS)

Artikel 7, 1°, van de wet van 26 maart 2012 tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek inzake de collectieve schuldenregeling verplicht advocaten, ministeriële ambtenaren en gerechtelijke mandatarissen om een bijzondere opleiding te volgen indien zij de functie van schuldbemiddelaar wensen uit te oefenen.

Dit artikel vormt geen schending van de bevoegdheidsverdelende regels tussen de federale overheid en de gemeenschappen en van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

4. ZEKERHEDEN EN INSOLVENTIERECHT

Arbrb. Charleroi 28 februari 2013, *Ius & Actores* 2013, afl. 1, 99 (VALERIE VAN MIEGHEM)

Het eigendomsvoorbehoud is niet tegenwerpelijk bij samenloop door collectieve schuldenregeling. De voorrechten en de zakelijke zekerheden worden opgeschort tenzij bij tegeldemaking van het vermogen. Het voorrecht van de niet-betaalde verkoper verdwijnt echter van zodra de verkoopprijs niet meer kan worden geïdentificeerd in het vermogen van de schuldenaar.

De herroeping van de gerechtelijk aanzuiveringsregeling door de schuldeiser kan enkel worden toegestaan wanneer de schuldenaar zijn onvermogen kwaadwillig heeft bewerkstelligd. De schuldenaar wordt geacht te goeder trouw te zijn wanneer hij de schuldbemiddelaar onmiddellijk op de hoogte stelt van de doorverkoop alsook wanneer hij niet kon weten dat de oorspronkelijke koop was gesloten onder een beding van eigendomsvoorbehoud.

Gent 11 maart 2013, *RW* 2012-13, nr. 41, 1627-1628 (BABETTE DEHAEN)

Een verkoper onder eigendomsvoorbehoud die een zwembad heeft geleverd en geplaatst kan zich - ingeval van faillissement van de koper - niet beroepen op art. 101 Faill. W. aangezien het zwembad wegens de duurzame verankering met de grond onroerend door incorporatie is geworden (art. 101, tweede lid Faill. W.). Het eigendomsvoorbehoud is bijgevolg niet tegenstelbaar aan de curator.

Voorts verliest de onbetaalde verkoper het recht om zich op het voorrecht van de onbetaalde verkoper ex art. 20, 5° Hyp. W. te beroepen indien hij zich in hoofdde heeft beroepen op het eigendomsvoorbehoud.

Antwerpen 13 maart 2013, 2004/AR/2169, www.juridat.be, (SASKIA STEYLAERTS)

Overeenkomstig artikel 58 Wet op de Landverzekeringsovereenkomst wordt de schadevergoeding die verschuldigd is wegens het verlies van of de beschadiging van een goed aangewend voor de betaling van de bevoorrechte of hypothecaire schuldvordering, in zover deze vergoeding niet geheel gebruikt wordt voor de herstelling of vervanging van het goed. Artikel 58 Wet op de Landverzekeringsovereenkomst verleent aan de bevoorrechte of hypothecaire schuldeiser geen rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar van hun schuldenaar.

De vordering van de bevoorrechte of hypothecaire schuldeiser op de verzekeringsvergoeding is een rechtsovereenkomst die voortvloeit uit de

verzekeringsovereenkomst. Deze vordering is bijgevolg onderworpen aan de verkorte verjaringstermijn van drie jaar uit artikel 34, §1 Wet op de Landverzekeringsovereenkomst.

De verjaring die is ingetreden tussen de brandverzekeraar en zijn verzekerde kan overeenkomstig artikel 66, §1 Wet op de Landverzekeringsovereenkomst niet worden tegengeworpen aan de bevoorrechte of hypothecaire schuldeiser van de verzekerde.

Rb. Hasselt 18 maart 2013, nr. 12/618/A, niet-gepubliceerd (MICHÈLE DUYCK)

De persoonlijke borgsteller voor een vennootschap die tevens zaakvoerder of aandeelhouder is van deze vennootschap, kan niet als *kosteloos* worden gekwalificeerd. Kosteloos dient te worden geïnterpreteerd als *belangeloos*. Een zaakvoerder of aandeelhouder wordt geacht een economisch belang te hebben bij de borgstelling voor de vennootschap waarin hij deze hoedanigheid uitoefent. Dit vermoeden kan worden weerlegd. Deze interpretatie van het begrip kosteloos geldt zowel voor de faillissementswet als voor hoofdstuk 5 van het Burgerlijk wetboek. Bijgevolg kunnen zaakvoerders en aandeelhouders geen aanspraak maken op de bevrijdingsregels of de regels voorzien in hoofdstuk 5 van het Burgerlijk Wetboek daar de kosteloosheid een toepassingsvereiste is.

5. INTERNATIONAAL INSOLVENTIERECHT

Europees Hof van Justitie 22 november 2012, C-116/11, <http://curia.europa.eu/> (DORIEN RENDERS)

De *lex concursus* bepaalt op welk tijdstip een insolventieprocedure kan worden beschouwd als beëindigd. De beëindiging van de insolventieprocedure heeft derhalve geen autonome betekenis.

Het is de rechter die wordt belast met de vraag om een secundaire liquidatieprocedure te openen toegestaan deze te openen, zelfs wanneer de hoofdprocedure een saneringsdoel dient. Wel moet deze rechter rekening houden met het doel van de hoofdprocedure en het opzet van de verordening. Bovendien moet hij het principe van loyale samenwerking respecteren.

Zelfs wanneer de hoofdprocedure een saneringsdoel dient, mag de rechter die belast is met een vordering tot opening van een secundaire procedure, de insolventie van de schuldenaar niet meer beoordelen.

Europees Hof van Justitie 19 september 2013, C-251/12, <http://curia.europa.eu/> (BOB VAN BOUWEL)

Overeenkomstig art. 24, lid 1 insolventieverordening wordt degene die in een lidstaat een verbintenis uitvoert “ten voordele van” de schuldenaar die is onderworpen aan een in een andere lidstaat geopende insolventieprocedure terwijl hij die verbintenis had moeten uitvoeren voor de curator van die procedure, bevrijd indien hij niet van de opening van de procedure op de hoogte was.

Een betaling, verricht in opdracht van een aan een insolventieprocedure onderworpen schuldenaar, aan één van zijn schuldeisers is geen verbintenis “ten voordele van” de eerstgenoemde. De uitvoering van de verbintenis gebeurt ten voordele van de schuldeiser, welke niet onder de werkingssfeer van art. 24 lid 1 insolventieverordening wordt begrepen. Deze bepaling beschermt enkel de schuldenaars van de aan een insolventieprocedure

onderworpen schuldenaar, die rechtstreeks of onrechtstreeks, te goeder trouw een verbintenis uitvoeren ten gunste van deze laatste.

Degene die niet op de hoogte is van de opening van een insolventieprocedure in een andere lidstaat kan, als schuldenaar, niet gehouden zijn te betalen aan de curator. De boedel wordt op deze wijze op geoorloofde wijze verminderd. De boedel mag niet worden verminderd met betalingen van een aan een insolventieprocedure onderworpen schuldenaar aan zijn schuldeisers. Dergelijke betalingen zijn in strijd met één van de meest fundamentele beginselen van de insolventieverordening, meer bepaald het verbod van forumshopping.

Cass. fr. 22 jan 2013, nr. 55, www.courdecassation.fr, (ALEXANDRA FLAMAND)

Artt. 3 en 27 van de Insolventieverordening bepalen dat in een andere lidstaat dan die waar de COMI gevestigd is een secundaire procedure kan geopend worden en dat de procedure in de lidstaat van die secundaire procedure zich moet beperken tot de goederen die zich daar bevinden. Deze artikels moeten zo veel mogelijk in het licht van de theorie van de universaliteit en eenheid geïnterpreteerd worden. Een vordering die dient om een handelsverbod uit te spreken t.a.v. een zaakvoerder behoort daarom tot die categorie van vorderingen die meteen voortvloeien uit de initiële procedure. Indien het nationale recht van de lidstaat waar een secundaire procedure geopend is, bepalingen bevat i.v.m. het uitspreken van een handelsverbod, mogen die bepalingen niet toegepast worden. Een rechter die anders beslist, schendt de art. 3 en 27 van de Insolventieverordening.